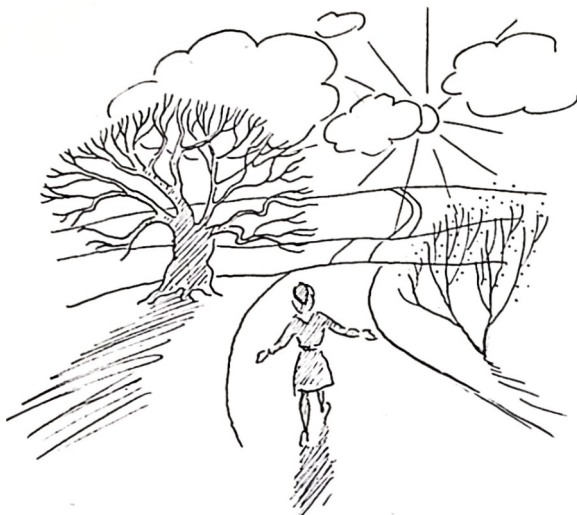

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 2 * MARTS 1951 * 34. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

*Tag vel mod de smil,
som du får på din vej,
smil selv til de andre
i arbejd og leg,
smil gavmildt, som solen os lærte.
Men ikke af vane og ikke af pligt,
et smil skal jo være et nyskrevet digt,
der hver gang blir til i dit hjerte.*

Kære spejdere!

Man vil sikkert overalt i landet kunne iagttage den samme scene, som jeg ser gentage sig hver eneste evige tirsdag morgen i trolleyvogn nr. 23 ind ad Lyngbyvej. Kl. er ca. halv ni, og vognen er fuld af unge mennesker på vej til deres lærepladser og arbejdssteder. De er meget forskellige at se på, som menneskebørn nu er det, en har ørnenæse, og en har et par åndehuller, som luftens fugle kan tabe små klatter ned i, om de er heldige, en har lange filmsstjernekrøller, og en anden er klippet à la gulvmåtte i blæsevejr, en er postkasserød i trøjen og en anden er i lapinpels, — men et er fælles for dem alle: de er ganske og aldeles opslugte af illustrerede ugeblade endnu duftende af frisk tryksværte. Om eftermiddagen, når vi kører hjem igen, er bladene knapt så friske, men de studeres stadig med dybeste interesse. I løbet af ugen ebber interessen ud, eller bladene er læst ud, og der kan igen blive stunder til at be-

trakte omverdenen eller til at give lektierne, eller hvad det nu er, en overhaling.

Naturligvis kommer det ikke mig ved, at så mange børn og unge mennesker bruger deres lomme penge på et tidspunkt, hvor alting er så dyrt, til tirsdagsbladene. Men selv om det heller ikke kommer mig ved, kan jeg ikke lade være sommetider at regne ud, hvor mange dage af året, der bruges til læsning af blade, der absolut intet udbytte kan give. Hvis vi regner med, at to af ugens dage går med illustrerede blade, så regner vi ikke meget galt, det vil sige 104, — et hundrede og fire — dage om året, som rent litterært går til spilde.

Jo, for det er spild, når man er en stor pige, at bruge sin tid på at studere f. eks. Knold og Tot eller Supermann eller Fantomet, eller hvad de nu hedder allesammen. Det er serier, beregnet på mennesker med en meget lille forstand eller en af arbejde meget træt forstand, der slet ikke kan arbejde. Unge mennesker skal også læse noget, de sommetider ikke er helt sikre på, at de forstår; I skal ikke være bange for at række jer lidt og strække jer lidt åndeligt, for det giver sindet smidighed, ligesom gymnastiske øvelser.

Det virker fordummende, direkte fordummende, om man år ud og år ind lader illustrerede blade være ens vigtigste litteratur og skubber de gode ting ud til fordel for de lette og spraglede. Og det er spild af tid, for selvfølgelig kan man ikke nå at læse to ting på een gang, så skulle ens øjne vel være anbragt som hestens og hjernen være tvespaltet. Men der er nok en god mening med, at det er, som det er, og der er måske også den mening, at menneskene meget hurtigt må lære at vælge og vrage: vil jeg dette, eller vil jeg hint? Vil jeg læse tegneserier, eller vil jeg læse noget, jeg skal bruge min lille hjerne til fordøjelsen af?

Og der er det fængslende, at et menneskes karakter og personlighed skabes måske mest af alt af de små bitte hverdagsvalg.

Men nå, ingen forlanger det urimelige af jer. Vær blot rare næste gang, det er tirsdag, at tøve et øjeblik og spørge jer selv: Mon jeg ikke kunne bruge min tid, min forstand og mine penge bedre?

Sophie

1. marts ...

... 1. maj er så berømt. Til den dag springer både bogen og forårstøjet ud, hvis det da ellers går efter almanakken og pigerne har fået tøjet færdigt.

1. april er en sjov dag. Den dag narrer man hinanden april og betaler regninger, og disse bliver også til aprilsnar, hvis man ingen penge har.

Men 1. marts er så dejlig.

Allermest dejlig, fordi den er så beskeden, den reklamerer ikke det allermindste for sig selv. Den kommer ganske stille listende en to-tre dage, før man havde ventet den, for man glemmer nemlig hvert år, at februar er så kort; og det er dejligt, at den kommer sådan, for så får man pludselig penge på lommen, før man troede det, og det gør en dobbelt velhavende.

1. marts er hverken ende på vinteren eller begyndelsen på foråret, den er bare en ganske almindelig dag, og dog er den dejlig, for den lover så meget.

Er det vinter endnu den dag, så lover den, at det meget snart skal holde op at fryse, nu kan kulden simpelthen ikke holde stand længere, for nu har solen fået magt og kan varme.

Er det gråt vejr, så lover den, at bare vi får lidt varme, så skal lyset nok vise sig, den er der bagved skyerne eller bag tågen, for nu har solen fået magt til at lyse.

Er det storm, så lover den, at blæsten skal bringe regn til de tørre marker, og sol til de våde og varme til de kolde, for nu får solen magt til at sætte alle gode kræfter i bevægelse og jage vinterens onde efterladenskaber på porten.

Og er det strålende højt forårsvejr, så lader den vinden svinge og svaje med vasketøjet på hækene og fare langt ud i luften med gardinerne fra de åbne vinduer, og den lover os, at solen skal tørre og bage og rense fra al vinterens indelukkede beklumrethed, for også det har den magt til nu, da den står længere og længere på himlen for hver dag, der går, og bliver stærkere og stærkere i sine stråler.

1. marts lærer os alt det bedste, den ved, men den vil også, at vi skal tage en hånd i med, for at løfterne kan opfyldes. Den vil have os til atter at løfte hovedet, som vinteren fik os til at lude lidt med; den vil have os til igen at se mod solen og opfatte dens velsignende kraft i naturen, i kulturen, i Guds værk og i menneskers virke. Den siger til os, at vi skal nok huske på vinteren med dens kulde og mørke, med dens indskrænkninger og vanskeligheder, men vi skal tænke på det som noget, vi har bag os, noget, der er overvundet, og som vi ikke skal slæbe med videre. Den forlanger af os, at vi løfter hovedet, ranker ryggen og fylder lungerne med solfyldt luft og føler kraften både i krop og ånd. Den besværger os, at vi skal tage fat, så vi gennem vort arbejde får det allerbedste, vi bare kan, ud af den lange, lyse arbejdstid, der nu ligger for os. Den foreholder os, at det står til os selv, om vi vil have det bedste ud af den lyse årstid.

Drømmebilleder

— der hang på væggen et broget kort,
det land var Danmark, og det var vort.

Der sad en flok førere rundt om et bord i Spejderhuset med store kort bredt ud foran sig, de lignede en samling feltmarskaller ved planlægningen af en større aktion. Nå, det var jo også en større aktion, det drejede sig om, men heldigvis da en fredens virksomhed i høj grad, idet det var planerne til korpslejren på Rohden, der var på dagsordenen. Man skulle også drøfte, hvad lejren skulle hedde. Der blev foreslået, at den skulle hedde „Lejren ved Vejlefjord“, men det blev nu forkastet af mange grunde, også fordi det var for vidt et begreb.

For mig er den imidlertid endnu „Lejren ved Vejlefjorden“, fordi jeg synes, at dette stykke Danmark er så usædvanlig smukt. De fleste af jer har sikkert også været med til at hænge ud af vinduet en sommerdag, når toget på sin vej nord på fra Fredericia gled ind i skovene syd for Vejle, og man havde de mange glade glimt af fjorden med blå, blå vand og små hvide sejlere på, og når blikket gik videre over til de høje bakker på fjordens anden side. Der er så mange dejlige steder i Danmark, hvor man som her føler det som en varme i hjertet: at det land er Danmark, og det er vort!

Det er jo så forskelligt, hvad man ser i et landskab. Nogle ser på, om det er frodigt, nogle ser på, om det er et godt skiterræn, andre ser sig straks rundt efter bademuligheder, der er dem, der straks af landets konturer ser på, hvordan det er blevet til, andre vurderer det efter farver, skygger og lys, og atter andre ser på, om det er et godt stykke land at drømme i. Og Vejlefjorden, landene omkring denne 33 km dybe fjord, er gode for dem alle.

Det er allerede næsten mange år siden, jeg en tidløs sommerdag lå på stranden ved Trelde Sande på fjordens sydside og lå og drømte om bjergene på den anden side fjorden. Ved siden af mig sad en bitte solbrunet unge og lod det

hvide sand glide mellem fingrene og ned over sine brune tær, og havde det dejligt i denne uendelige sandkasse. Pludselig sagde hun til sig selv: Der er meget langt over vandet, over til Afrika! (Hun var forøvrigt så ung, at hun ikke engang sagde Afrika, men Arfika). Det giver sindet en egen elasticitet og lykkelige udvidelsesmuligheder, at en anden kyst i sommerdis pludselig får nye muligheder og kan være „Arfika“, Mallorca, New-Zealand eller et andet sted, hvor man også godt i tanken ville være. Men det er ikke for det, der er perspektiv og eventyr nok i navnet bare omkring det sted, hvor vi i sommer opslår vore mange telte. Der står tørt i en af Vejle amts årsbøger: „Ørumå kommer fra bække ved Hornsyld og Brå, den gennemløber den naturskønne dal mellem Ørum og Daugård sogne og går i fjorden ved Roden. Staksrodeå kommer fra Søkjær på Barritmark, den gør skel mellem Barrit og Ståby sogne og udmunder ved Åhusene.“

Brå f. eks. hører til de allerældste danske stednavne, disse mærkelige, korte navne, som vi også har dem i Vrå, Spjald, Ry eller Hvam, navne af en så gammel oprindelse, at vi ikke ved, hvad de betyder, men blot ved, at de stammer fra de aller-

første mennesker i Danmark. Her har de første bopladser ligget. Mennesker i huder og skind og med deres af stammer udhulede både har her smidt deres fiskeben og østersskaller i køkkenmøddinger, de har fristet livets vilkår på steder, hvor de fandt det muligt at bo, de har lært at indrette sig efter vejrenes og årstidernes skiftet og har dannet små samfund, der blev så store, at de efterhånden fik navne. Det har været et godt land at bo i, dette land mellem Vejlefjord og Horsensfjord, man har skabt en kultur og ofret blodigt til de guder, der tænkes at opretholde lov og orden. Måske har vi lov af navnene at tænke os disse forfædre temmelig krigeriske; det skulle være mærkeligt, om ikke Tirsbæk har sin oprindelse i krigsguden Tyrns navn, og længere mod nord har vi da også både et Tyrsted og et Torsted.

Et stednavn som Ørum er også et meget gammelt navn, — um-endelserne hører til de ældste, og så vidt jeg ved, kender man heller ikke deres oprindelse. Bedre går det i så henseende med ord som Rohden, der oprindelig intet H havde i sit navn, der sammen med slutningsendelser på rød og ryd minder om, at her har vældige skovrydninger fundet sted på et eller andet tidspunkt, formentlig den gang, hvor man for alvor lærte at få noget ud af jorden, at dyrke den.

Man kan tænke sig — hvad enten man ligger en sommerdag på en sandbred og med øjet følger en sådan fjord, eller man ved sit bord lader fingeren løbe langs fjordens krumninger, at fiskeriet alle dage må have spillet en rolle et sådant sted. Køkkenmøddingerne fortæller jo også deres derom. Men selve Vejleby er f. eks. også skabt af fiskere, der slog sig ned på et par holme, der oprindelig lå, hvor fjordens indermunding mødte et par af åløbene. Man har ved udgravninger her fundet stenaldervåben og redskaber af flint og hjortetak.

Jeg har ladet mig fortælle, at det var ved Stejlbjærget, at dronning Thyra og kong Gorm den Gamle gik og spejdede efter sønnerne, Knud og Harald, der var draget på vikingetogt til Irland. I husker beretningen om, hvordan kongen havde erklæret, at han ville slå den ihjel, der meldte ham yndlingssønnens død, og at dronningen lod kongehallens vægge beklæde med sort,

da hun havde modtaget budskabet og på den måde lod kongen forstå, hvad der var sket.

Den, der kan drømme, kan godt ligge med halvlukkede øjne på en strandbred og se vikingeskibene arbejde sig ind ad fjorden; der er ikke vind nok til det store, firkantede sejl, men vikingerne arbejder ved årerne, og man ser dragehovedet, og det, der hober sig op i bagstavnen, er byttet fra denne vikingefærd til lande, hvor mennesker, der ikke var mindre fortvivlede end de er det over krigens ulykke nu til dags, har bedt: Fri os, Gud, fra nordmännernes rasen!

Men trods krig, trods verdenshistorie og dels på trods af, dels ved hjælp af teknikens udvikling, dyrkes jo markerne, indvindes land fra skove og moser, drives fiskeriet, gror hverdagens sysler. Og når vi nu ligger og drømmer ved en østjysk fjord og glæder os over farver og lys, må vi tænke på, at flittige hænder ryddede de skove, der formentlig for tusinde år siden har givet fjordene et mørkt og dystert udseende, til det brogede billede vi kender nu af bakker, der som gule og grønne bølger veksler med partier af skov, der ikke gør billedet dystert mere, men kun virker som en smuk kontrast til de lysere farver på de dyrkede marker.

Og som jeg nu sidder her en vintermorgen og

drommer om sommerdage ved Vejlefjord, standser mit blik ved et godt ord på kortet: Staxrode. Jeg ved ikke, hvad „Stax“ er, det må jeg finde ud af; men der er noget i det ord, der fører tanken hen til et af de kraftigste af alle danske digte, Guldhornene, I husker, hvordan morgens kommer forkyndes der:

„Rhymfaxe den sorte pruster og dukker
og i havet sig begraver,

Morgens porte Delling oplukker,
og Skinfaxe traver i strålende lucr på
på himlens bue! —“

Kære venner, måtte vi opleve sådanne morgener sammen ved Vejlefjord! hvor morgenen ikke bare er en reveille blæst på et morgenrustent horn, men hvor den ruller op over os som et strålende eventyr og nye 24 timers uanede mange muligheder!

Annesofie

*En af de første
lejrde i lejren på
Rohden er der*

TALENTSHOW

En af de første dag i storlejr på Rohden til sommer afholdes et talentshow. Jeg har gjort, hvad jeg kunne, for at finde et godt dansk ord, der dækkede begrebet, men jeg kan ikke finde det.

Meningen er den, at der sikkert rundt omkring i landet skjuler sig talenter, som man slet ikke kan vide noget om, der er måske spejdere i Hjørring, der synger serafisk, måske er der en fynbo, der danser lettere end et tågeslør over en sommervarm blomstereng, måske er der en spejder i Nørre Nebel, der er så uimodståelig sjov, at det ville være både synd og skam, om vi ikke allesammen hørte noget til det. — Det skal jo heller ikke være sådan, at det er de vigtige storkøbenhavnere, der altid skal have lov at lave al larmen og tiltrække sig opmærksomheden, så nu prøver vi at finde frem til talenterne på en ny måde.

I snakker med hinanden om det i troppen, om I selv synes, at der er noget, I kan præstere og har præsteret, som godt kan tåle at komme frem for et større forum, eller hvis I synes, I har en spejder eller to, der nok har talent til større publikum, så hjælpes i ad med at finde frem til det nummer, som de skal vise.

Numrene må ikke vare over ti minutter, og hvad der skal bruges af dragter og sceniske effekter, må I selv medbringe. En af de første eftermiddage — hvilken opslås der besked om — mødes vi på lejrbaalspladsen og ser, hvad vi kan præstere.

Det skal med det samme præciseres, at det drejer sig ikke om nogen konkurrence, men velegnede numre, gode stemmer o. s. v. vil blive pillet ud og brugt ved de store bål.

Venlig hilsen fra

lejrbaalslederen

Bedste salg af „Spejderjul“

I år gik alle præmierne til Holstebro trop, der opnåede meget fine resultater. Troppen solgte pr. spejder 25 „Spejderjul“ og har som præmie fået tilsendt et gavekort på 25 kr.

Bedste patrulje blev Lærkepatruljen, Holstebro, med 42 stk. pr. spejder. I præmie fik patruljen et patruljekogesæt.

Den spejder i korpset, der solgte flest, var Bodil Stein, ligeledes Holstebro. Bodil solgte 107 stk. og har fået en tværsæk.

Alle „Spejderjul“ blev udsolgt, og der kunne endda være solgt mange flere. Det gælder derfor om at være i god tid, når der skal bestilles næste gang. Salget har indbragt mange rare penge til patrulje- og tropskasser eller jule-goodturn, og også korpset har fået et pænt beløb ved dette salg.

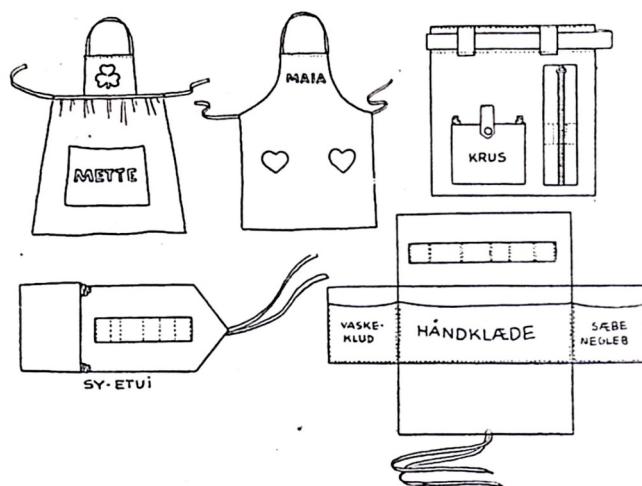
Små gøremål inden korpsslejr...

Så skal vi mødes i korpsslejr til sommer. I er sikkert allerede begyndt forberedelserne i troppen og er i fuld gang med jeres prøver samtidig med, at I gør trops- og patruljemateriel i orden til lejren. Og nu er det også på tide, at du får set dit personlige lejrudstyr efter.

I Pigespejderbogen findes på siderne 161–63 en udmærket oversigt over, hvad du skal have med i lejr, men da den jo nærmest er beregnet som en huskeseddel, må vi hellere tale lidt om den. Selvfølgelig skal du ikke gå hen og købe en mængde nyt lejrudstyr for at tage i lejr, men skal du alligevel anskaffe noget, kan du måske få nogle tips og idéer her. Lad os denne gang se på, hvad du selv kan lave og forbedre af dit lejrudstyr.

Hvad enten du er så heldig at have en rigtig *sovepose*, eller du må klare dig lidt endnu med sammensyede tæpper, vil det være dejligt for dig at have et *slumrenet*. Det er en ulden strikket pose, som du kryber i, inden du går i soveposen. På grund af strikningen danner den et lag varm luft om kroppen og holder meget effektivt på varmen. Almindeligvis beregner man 2 bdt. garn til en sådan pose. Du slår 101 masker op på pinde nr. 4–5 og strikker almindelig retstriking af det ene bundt. På næstsiste pind lader du hveranden maske falde, altså nr. 2, 4, 6 o.s.v. samtidig med, at du slår om pinden for hver maske, der falder. Så strikker du endnu en pind ret og lukker derefter løst af. Af det andet bundt strikker du et stykke magen til. De 2 stykker syes sammen, eventuelt kan du lave huller til armene i sidesømmen og til fødderne i bunden, så er du ikke så hjælpeløs i den. Til sidst trækkes en hæklet snor igennem foroven, så posen kan trækkes sammen over skuldrene. Naturligvis kan du også bruge forskellige uldne garnrester til den, så må du blot huske at binde garnenderne sammen i stedet for at strikke dem sammen, ellers løber der nogle ekstra masker, når du til sidst lader hveranden maske falde!

Madrasvåret kan du også nemt lave selv. Det skal være lidt større end din sovepose, men ikke for meget, så bliver der ikke plads til dem, der skal være i teltet. Meget festligt er det at have det i ternet bomuldsstof, måske har mor nogle gamle gardiner, som er falmende på den ene side og ikke længere kan bruges, så du må få dem. Eller du kan bruge gamle melsække eller hessiansække. Har du ikke nok af det ene, kan du jo kombinere og sætte sammen af de rester, du har. Blot må du huske, at stoffet ikke må være så mørt eller så grovtrådet, at halmen kan falde ud. Mest praktisk er det at have lukning i siden, så kan man nemt fordele halmen. Lukningen kan enten være med bændler eller knapper. Husk at sy en klap under lukningen, så den bliver ganske tæt, og intet halmstrå kan forvilde sig ud.

Til at rulle udenom soveposen og madrasvåret, inden du spænder det på rygsækken, må du have et *vandtæt omslag*. Målene 120 x 80 er almindelige, de er beregnet efter, at soveposen bliver spændt rundt om rygsækken og pakkes vandtæt til for enderne, men de vil jo afhænge af, hvor stor din sovepose er, når den er rullet stramt sammen. En dunsovepose fylder naturligvis meget mindre end en kapoksovepose, så det må du måle efter. Proov at se, om du ikke skulle have en gammel regnfrakke, du kan klippe til, så den passer, eller måske har mor et kasseret badeforhæng eller gardin af plastic, det er jo blevet anvendt til meget forskelligt de senere år. Ellers kan du nu få såvel voksdug, oilskin, plastic som gummilærred i metermål, og køber du dette og vil være meget flot, kan du købe det lidt længere end din sovepose, så kan du altid benytte det som vandtæt underlag. I så fald vil størrelsen ca. 2 m x 80 cm være god.

Selvfølgelig kan du undvære *lagenposen*, men hvad enten du selv har en sovepose, eller du låner en, er det rarest at undgå at smudse den til indvendig. Du kan let af bomuldsstof, evt. kulørt, sy dig en lagenpose af facon ganske magen til soveposen blot lidt mindre, så den kan gå inden i uden at folde. Meget behageligt er det at have den så lang, at den kan foldes ned over soveposen foran og lægges op under hovedet bagpå; dette forudsætter, som du kan regne ud, at den er åben i begge sider for oven. Måske kan du hos mor få et gammelt dynebetræk, som er slidt, det er jo rigelig bredt, så du kan klippe fra og sy sammen, så det får den rigtige størrelse.

Engelske spejdere bliver ofte meget forfærdede over at høre, at vi bruger bomuldslagenposer, de synes, det er alt

for koldt. Hører du til de mere forfrosne, var det måske en idé en gang at ønske dig en lagenpose af flonel, men prøv nu først slumrenettet, det er fortrinligt og fylder mindre.

Iøvrigt vil du også have brug for lagenposen, hvis du skal overnatte på vandrehjem. Der kan du låne tæpper og alt andet, men lagenpose skal du selv medbringe. Du ser altså, at det på mange måder vil være praktisk for dig at anskaffe denne.

Du har jo sikkert både hørt og læst om *posesystemet*, dette, at de ting, der hører sammen, bliver pakket sammen i hver sin pose i forskellige muntre farver, så man let kan finde frem til det, man søger i rygsækken uden at lede samtlige poser igennem. Laver du alle poserne af det samme stof, kan du på hver af dem med andre farver aplikere små ting, der tilkendegiver indholdet.

Om dagen, når der skal herske teltorden, er det rart at have samling på nattojet. Til det kan du lave en pose og lave den i en sådan størrelse, at den kan bruges som betræk til hovedpuden om natten.

Du må have en pose til undertøj og strømper. Til en 10-dages lejr er det passende at have 2 sæt ekstra undertøj med, og foruden sokker og sportsstrømper er det rart at have et par lange, evt. uldne strømper til kolde og våde dage. Evt. også marineblå underkjole med benklæder.

Til lejrball og kolige dage er en sweater og et par uldne overtræksbenklæder nødvendige. De kan købes, men depotet har også garn og opskrifter, så du selv kan strikke de rigtige reglementerede marineblå ting. Samler du dette i en pose, er det nemt at gå til, når du om aftenen skal skynde dig til lejrballen.

Spisegrejer og viskestykke er det rart at have i samme pose, men dog adskilt. Denne svenske model, som du ser på tegningen, løser problemet på en fiks måde.

Selve posen består af 2 rum, et til hver tallerken. Udenpå er til bestikket syet en lille pose lukket med lynlås, dette bliver stukket ned på hver sin plads, så det ikke ligger og rasler mellem hinanden. Der er blot syet en strimmel af stoffet på tværs af posen indvendig. Strimlen deles op til bestikket ved hjælp af små lodrette tværsomme. Desuden er der udenpå den store pose en harmonikalomme til kruset. Synes du dette er for vanskelig en opgave at gå i gang med, kan du nøjes med en ganske almindelig pose med bændel trukket igennem foroven. Tallerkener og krus adskiller du ved at vikle dit viskestykke imellem dem, og så en lille ekstra pose til bestikket, som lægges ned i den store. Vil du lave det lidt bedre, kan du lave et rum til hver tallerken i posen.

Da dit udstyr hurtigt vil komme til at veje mere, end du tænker dig, er det om at anvende så lette ting som muligt, og du kan bl. a. sætte ind ved valg af viskestykke. I stedet for at tage et stort svært viskestykke med kan du klare dig med et stykke gaze lidt større end et almindeligt viskestykke. Det er fortræffeligt at tørre af med, er nemt

at skylle op, tørrer hurtigt og er meget let. Et mindre stykke gaze til serviet er meget behageligt og fylder ikke meget.

Badetøjet må du også have samlet. Altså en pose til badedragt, -hætte og et svært håndklæde, som du kan bruge ved stranden. Selvfølgelig tørrer du dine sager, hver gang du har brugt dem, men det kan jo hænde, at de ikke er blevet gennemtørre, inden du skal pakke dem ned i rygsækken. Derfor vil det være godt, om du har et stykke vandtæt stof, f. eks. ligesom soveposecomslaget, som du kan folde udenom sagerne, inden du lader dem glide ned i posen.

Toiletsagerne må også ligge samlet. Du kan samle dem i 2 poser, een til fugtige ting, vaskeklude og negleborste, denne kan du putte i en lidt større, hvor tillige de øvrige ting er. Meget praktisk er det til de fugtige ting at lave en lille pose af netstof, f. eks. gaze, så kan du nemt hængende dem til tørre hver dag i lejren og have samling på dem. Skal du alligevel til at lave nye poser til dette, kan du gøre det mere praktisk ved at lave et sammenfoldeligt etui med specielle rum til det hele ligesom på tegningen. Du skal bruge vandtæt stof til det. Evt. kan du lave det dobbelt med en bomulds yderside.

Foruden dit badehåndklæde er det praktisk at have et eller to små lette håndklæder, f. eks. af gaze ligesom viskestykket.

Så må du også huske en lille pose med pudsegrejer. Brun skosvarte til dine reglementerede sko, olie, hvis du har støvler med, og kridt til tenniskoene. Ved du iøvrigt, at en negleborste er meget velegnet til skoborste — og den fylder så dejlig lidt. Een til at rense snavset af skoene og een til at pudse efter med. En gammel tandborste er god til påsmøring, du kan evt. save det overflodige stykke af det lange skaft af.

Også til sygrejerne kan du lave en lille fiks mappe med små rum til de forskellige ting. Laver du den som tegningen, kan du have en mængde i den, og den kan rulles sammen og bindes til. Husk ekstra spejderknapper.

Så skal du have en pose til hver sko, så de kan gå ned i hjørnerne i rygsækken. Vandtætte poser er praktiske, det hænder jo også, at skoene må pakkes fugtige ned. Til gummistøvlerne kan du bruge et par gamle, lange bomuldsstrømper, som du simpelthen trækker udenover støvlerne.

Lejrkitlen og forklædet ligger samlet i en pose. Har du mon et forklæde? Ellers kan du meget let lave et af en gammel hessiansæk, enten skåret ud i et stykke eller rynket til et bælte med påsyet klap. Husk en stor lomme.

En pose til hvide handsker, gallasøjfe, lommestørklæder og fløjtesnore og en til snavset tøj.

Når du nu laver disse forskellige poser, skal du tage hensyn til, hvad der skal være i dem, så de får de rigtige mål. De fleste vil det være mest praktisk at lukke med tryklås eller knapper, sådan at indholdet ikke bliver krøl-

let, som det er tilbøjeligt til, når posen lukkes med bændel foroven. Men f. eks. skoposerne kan jo udmærket trækkes til med et bændel.

Af hensyn til rygsækpakningen, som vi siden skal vende tilbage til, er det bedst, at poserne stikkes ned i rygsækken på langs. Så er de også alle tilgængelige fra oven. Også dette skal du tænke på, når du skal til at sy dem.

Dyk ned i mors kludepose og se, hvad du kan finde, jo mere forskelligt des bedre. Benytter du fortrinsvis den, vil det også være morsomt for dig, når du sidder med de mange færdige ting og gør regnskab over dine udgifter, at se, at de slet ikke er ret store.

Det var den første lille snak om, hvad du skal til at tænke på og til at tage fat på for at have dine egne ting i sin orden inden korpslejren. I de følgende blade vil vi snakke videre om mærkning, pakning af rygsæk og andet.

Vips

Spejdernyt ude fra verden

Verdenspigespjderchefen, lady Baden-Powell, har sidst i januar tiltrådt en rejse, der denne gang går til Vestindien og Haiti.

* * *

Rundt om i verden findes nogle internationale troppe, sammensat af spejdere fra forskellige nationaliteter. Disse troppe, der står under verdensbureauet, tæller nu 15. Der findes een i USA, een i Venezuela og ikke mindre end 13 i Tyskland.

* * *

Det er morsomt i et australsk pigespjderblad at finde en meddelelse om, at man i Danmark har fået den idé som gave til træningscentret Camp Edith Macy at sende et skjold med Danmarks rigsvåben. Andre lande, som også føler sig i taknemmelighedsgæld til Amerika for gaver fra Juliette Low-fonden, har taget idéen op, og om et par år vil man måske kunne se samlingshallen i træningshuset prydet med våbenskjolde fra hele verden.

Giv af jeres overflod

Man spørger: Er der flere baltere tilbage i Danmark, der trænger til en lille venlig håndsrækning? De fleste unge og yngre lever nu deres

liv i Canada eller Australien, og pigespejderne disse steder er nu i gang med at række dem den hjælpende hånd. Her i Danmark har vi 11 lettiske pigespejdere tilbage, og så er der oprettet et alderdomshjem i nærheden af Thisted for de ældre baltere, og det er dem, jeg beder for idag. De får lys, varme og mad og vil også få beklædning, men alligevel.

Se efter, I voksne førere, i jeres skabe og skuffer, er der ikke noget dér, der nok er pænt og helt, men alligevel, I er ophørt med at gå med det, sådan er vi kvinder. De baltiske kvinder er rene virtuoser i at lave om, deres medfødte kunstneriske sans hjælper dem til at få alt til at se pænt ud.

I alderdomshjemmet ved Thisted lever mange, der har kendt bedre dage. Letlands sidste kultusminister, grundlægger af lettisk Røde Kors, dr. Caspersen, bor der. Sidst jeg var i Thisted, besøgte jeg ham og spurgte, om der var noget, han ønskede sig. Han ville gerne læse Søren Kierkegaard på dansk; jeg lod hans ønske gå videre til troppen i Thisted og håber, de har hentet Søren Kierkegaard på biblioteket.

Dyk nu ned i jeres skuffer og find frem ting, der er god brug for andre steder, og som bare samler møl hos jer. Jeg ved af egen erfaring, hvor megen glæde jeg har haft af at sende lidt af min „overflod“ til Thisted. I ved, hvor jeg bor.

Fromse

* * * POSTBOX * * *

6 pigespejdere fra Philippinerne, en af tropsassistent, 17 år, de andre tre på 14 år, en 12 år og en 11 år — samt en skotsk blåmejsefører.

* * *

Fromse

Adé v. Hock, Kirsten Kjær — 1. Absalon. Elly Dahl, Else Thygesen, Edith Pedersen — Ringkøbing. Karen Møller — Meiserne.

Grethe Jensen — Rævekilde.

Jul på Our Chalet

Mon du nogensinde har tilbragt julen udenfor Danmarks grænser? Jeg havde aldrig prøvet det, men i år gjorde jeg et forsøg, og det faldt meget heldigt ud. Vi var 3 skandinaver, der ankom til Chalet lillejuleaften — i tindrende frost og $\frac{1}{2}$ m sne!

I løbet af dagen var ca. 30 andre førere og spejdere fra 10 forskellige nationer ankommet; vi skulle holde jul sammen — og det blev en jul, man sent glemmer.

Efter gammel skik havde vi udendørs juletræ selve juleaften — og prøv da at fornemme lidt af stemningen i dette: en lang række spejdere, der julenat i fuldmåneskin ganske stille bevæger sig op ad bjerget, sporende efter små tændte julelys, — tilsidst når vi op til et stort voksende juletræ, fyldt med tændte levende lys, der blafrede i den stille nat. Jeg kan endnu se for mig måneskinnet på de sneklædte bjergtoppe rundt omkring, og jeg hører Falk læse juleevangeliet på engelsk og fransk; og så sang vi! — julesalmer på tysk, engelsk, fransk og skandinavisk.

Første juledags aften blev det store juletræ, der

stod pyntet i pejsestuen, tændt — og vi lejrede os rundt om det, og her fortalte vi hinanden om gamle og nye sæder og skikke i vore respektive lande; vi havde iblandt os en negerpige fra Guld-kysten (hun hed såmænd Susanne Hansen). I kan tro, det var morsomt at høre hende fortælle om sin jul i et fjernt land, hvor der absolut ikke findes juletræer. Vi skandinaver stemte i med: Nu er det jul igen — og trak hele flokken efter os i en lang kæde hele huset rundt — og den sang genlød med lidt fremmed betoning fra kælder til kvist de følgende dage.

Dagene mellem jul og nytår fløj afsted — korte skiture — lange skiture med svævebane, skilift og tovsælde op til de solbeskinnede tinder — i liggestole i solen udenfor huset — små besøg i Adelboden — om aftenen folkedanse og sang. Flere var ankommet, nu var vi ca. 60, og kan du så igen fornemme stemningen nytårsnat, da vi alle står i kreds om et flammende lejrild ude i sneen med alle himlens stjerner over os og hører kirkeklokkerne fra Adelboden ringe det nye år ind. Falk talte til os og gav os nogle gode ord med på vejen — og så bød vi 1951 velkommen med en mangestemmig sang: Dejlig er jorden —.

Løyer

DE NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

Fælles nordisk tegnekonkurrence

De fælles nordiske pigespejderblade udfordrer de bedste tegnere blandt læserne i Norge, Sverige, Finland og Danmark til en konkurrence, der går ud på at illustrere nedenstående historie, der kommer fra Norge. Tegningerne må være udført i tusch eller blyant, men må ikke være farvelagte. Der må gerne tegnes flere illustrationer til historien. Tegningerne indsendes inden 1. maj til redaktionen. De må være tydeligt mærkede med navn og adresse samt alder, da der vil blive taget hensyn til alderen. Der udsættes præmie for den bedste tegning inden for hvert land og en stor præmie til den bedste tegner inden for samtlige korps.

* * *

Bedstemor og Bedstefar flyttede ud og tog huset i besiddelse. De skulle passe de tre høns, Tipp, Topp og Tupp, i pinsen.

Far og mor var rejst på fjeldet, Kari til kusine Ellen og familiens to yngste, „tvillingerne“, som var lige høje, lige røde, og som der kun var 16 måneder imellem, stod bogstavelig talt på hovedet i rygsækkene for at finde deres billet til rutebilen. De skulle på spejdetur i pinsen og skulle nå en rutebil fra Mosland kl. 11 og båden fra kajen kl. 12.

Det ene stykke tøj efter det andet blev hevet ud af rygsækken. Tempoet steg, efterhånden som de kom nærmere bunden og fortvivlelsen med den. Bedstefar holdt sig klogeligt væk fra hurlumhejen, mens bedstemor fuld af gode råd vimsede rundt om tvillingerne.

Klokken nærmede sig faretruende 11. Og jo sandelig — der lå portemonnæerne med begge billetterne på kaminhylden! „Hej,“ råbte Inge, „det var godt, men så kunne vi jo have ladet rygsækkene være — og de var ellers så fint pakkede! Nu må vi se at få det hele ned igen!“ Og så bliver

det hele stoppet, maset og proppet ned igen, som det kan bedst. Kun soveposerne gynger som en hele sovesofa med sengeklæder på toppen af rygsækkene.

„Bare patruljeføreren nu ikke holder rygsæksinspektion på båden for at se, om vi har pakket ordentligt? Tante Else fortalte engang om en patruljefører, der var så ondskabsfuld!“ stønner Trine, idet hun kaster rygsækken over skulderen, og fulgt af bedstemors sidste formaninger og gode råd om hostesaft og våde ben, og varme strømper om halsen, hugormebid og aldrig le med mad i munden — hun havde hørt, spejdere skulle være så slemme til at le — styrter de to afsted, lige høje og lige røde i kinderne, den ene tyk og den anden tynd, men med lige lange ben. Og bedstemor ser dem forsvinde og går hovedrystende og meget bekymret tilbage til huset efter at have forvissat sig om, at de lige når at springe på rutebilen, før den starter.

Bedstefar vover sig frem fra sit skjul, og honsene tør igen bevæge sig frit rundt i den lillebitte have. „Se så, fred og gode dage,“ siger bedstefar beroligende til puttechonsene og giver dem en håndfuld korn, sætter sig til hvile i sin stol og trækker uret frem. „Lørdag fra 11 til 11 er 12 timer, pinsedag fra morgen til aften, 2. pinsedag fra morgen til aften — det må foruden timerne i sengen give 56 fredelige timer for dig og mig, mor!“

Vejret er herligt, rigtigt sådan et pinsevejr, som det kan være i Vestlandet med blomstrende frugttræer og en spejlblank og solglitrende sø. Bedstefar og bedstemor nyder dagen, ser på blomster, drikker kaffe i haven, snakker lidt med Tipp og Topp og Tupp og har det dejligt med kun at foretage sig, hvad der falder dem ind.

Og aftenen kommer snigende fuld af vår, den også. Det er ikke mørkt, og i den stille time, før himlen bliver natteblå, sidder bedstefar med snadden og bedstemor med strikketøjet og ser ud over søen ud til øen, hvor tvillingerne nu holder til, og de taler om, hvor godt det er for småpigerne med den slags ture.

Da kimer det på dørklokken, som om der er sket al landsens ulykker. Bedstefar rejser sig forskrækket, og bedstemor sidder forbavset lyttende; hvem kan dog komme så sent på besøg? Det kimer igen.

„Åh, Bedstefar,“ hører hun til sin undren ude fra entréen, „Bedstefar, vil du se, hvad jeg har fået! Jeg kunne altså ikke vente til i morgen med at komme hjem og vise jer det. Er den ikke dejlig? Jeg måtte altså tage hjem med aftenbåden, Du forstår, de ville skyde den, Bedstefar, skyde den, kan du forstå, at nogen kan nænne det? Der var 5 stykker til, og jeg ville gerne have haft dem alle 6, men patruljeføreren mente, at det var nok bedst, jeg kun tog den ene, — hvor er Bedstemor, hun må se den!“

Alt dette kommer i en rivende fart og uden vejtrækning, stuedøren bliver revet op, og ind stormer Inge med en lille, månedsgammel kattekilling på armen. Hun stikker den lige op i ansigtet på bedstemoderen og siger så helt betaget: „Er den ikke dejlig?“

Bedstemors første tanke er jo nok: Hvad mon egentlig barnets far og mor vil sige? Men højt siger hun: „Jo, den er meget, meget sød. Men hvorfor i alverden kommer du hjem allerede?“

„Jamen, Bedstemor,“ siger ungen forbavset, „det måtte

jeg da, jeg vidste jo, du var så glad for katte, og så måtte jeg da vise dig den med det samme!“

Jovist er Bedstemor glad for katte, og hun er også totalt afvæbnet.

„Det var den pinsefred!“ sukker bedstefaderen og går i seng.

2. pinsedag kommer far og mor hjem fra fjeldet. Og lidt senere kommer Trine strålende glad og fuld af spejderoplevelser. Lidt efter kommer en lidt beklemt patruljefører og ringer på.

„Fru Larsen er vel ikke vred over, at Inge tog katten med hjem? Hun var så glad for den, at der altså ikke var noget at gøre.“

„Åh, nej,“ fru Larsen trækker måske lidt på det, hun synes, de i og for sig har husdyr nok i de tre høns, der altid går, hvor de ikke må.

„Jamen, er De da ikke glad for, at De ikke fik dem alle 6 — for det ville Inge absolut have?“

Da smilede fru Larsen, for det var hun glad over!

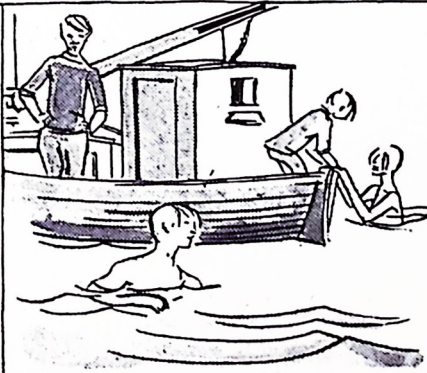
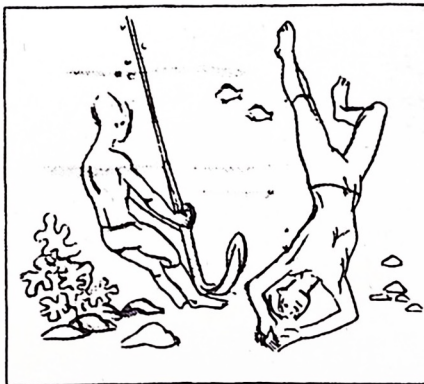
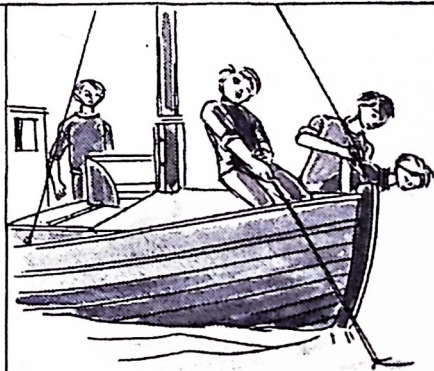
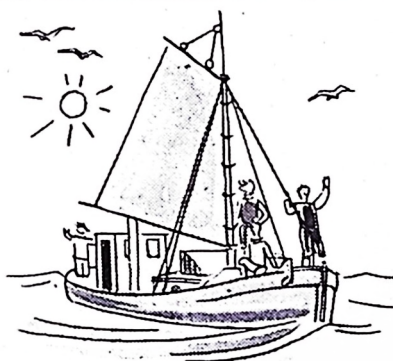
Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

Baden-Powell og hans brødre havde som børn en 10 tons kutter, med hvilken de gjorde eventyrlige rejser, engang helt til Norge. Den ældste af brødrene havde lært somandsskab og ledede sejladserne.

Engang var de udsat for vanskeligheder i nærheden af Portsmouth. Ankeret havde sat sig fast, og alle forsøg på at få det løsnet var forgæves. Til sidst sprang to af brødrene i vandet og arbejdede, til lungerne var ved at sprænges, med at få løsnet ankeret, men til sidst lykkedes det.

B.-P. var den yngste og havde jobbet med at lave mad til hele skibets „besætning“.

På civilforsvarsskole i Nysted

Nu, hvor der igen kaldes på landets borgere for at få så mange som muligt til at stille sig som hjælpere i civilforsvaret, kan det måske interessere at læse, hvad en Hellerup-spejder, Bernice Lindboe, kan fortælle om sit ophold på C. F.-skolen i Nysted.

* * *

På opfordring af Annesofie skal jeg herved prøve at give „Pigespejderne“s læsere et lille indblik i, hvad C. F.-korpset er, og hvad dets arbejde går ud på.

Civilforsvarskorpset er en gren inden for Danske Kvinders Beredskab, man skal være medlem af D. K. B. for at kunne komme på C. F.-skolerne.

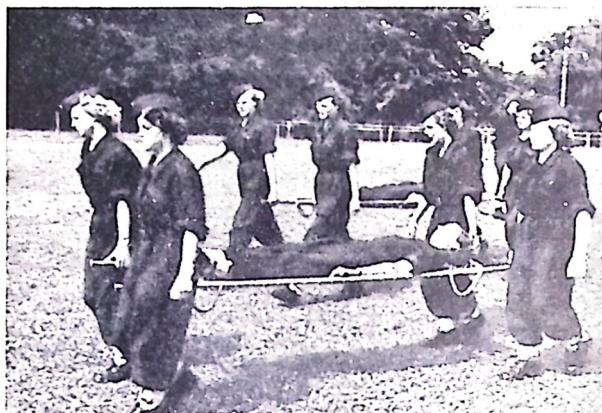
Mange mennesker siger, når de møder os C. F.-piger: „Dér har vi de militærtossede pigebørn“, men grunden er den, at folk kender alt for lidt til vort arbejde. Korpset har ikke spor med militæret at gøre, som derimod lotterne har, det er vor opgave at tage os af den civile befolkning i en krigssituation.

Korpset har to skoler, en i Hobro og en i Nysted; på sidstnævnte gør jeg selv tjeneste i øjeblikket. Der kommer unge piger i alderen 18—24 år, som frivilligt har meldt sig til tjeneste. Kursuset varer et halvt år fra den 2. maj til 31. oktober; i den tid får man fri sygekasse, 17 kr. hver 10. dag, mundering og ophold. Så har man lejlighed til gratis at erhverve sig korekort, idrætsmærket og Røde Kors-Nålen.

Hvad lærer man da på disse skoler? Jah, der er mange ting, såsom: Brand-, rydnings-, sanitets-, gas-, radio-, felttelefon- og signaltjeneste. Desuden har vi sang, samfundslære, gymnastik, madlavning, rengøring og vask m. m. Så

Dette er ikke fantasibilleder fra månen, men DKB-piger med gasmasker på

Bæreøvelse

der er nok at tage fat på, man behøver ikke at kede sig, medens man er på skolen.

I den første måned er man på grundskole; der læres hovedsagelig eksercits og korpsmæssig anstand, desuden skal vi til en prøve i skrivning og regning. Når så den måned er gået, og man har klaret skærene, hvilket de fleste gør, får samtlige elever, den dag grundskolen slutter, overrakt D. K. B.-nålen som bevis for, at de nu er medlem af Danske Kvinders Beredskab.

De næste 3 måneder bliver eleverne delt i 3 hold: Civilforsvarshold, motorhold og forplejningshold. Holdene skifter, så de er en måned hvert sted.

Den sidste tid skolen varer, bliver de igen delt i 3 specialhold: Sanitets-, motor- og forbindelseshold, og dér dygtiggør eleverne sig inden for det fag, de har lyst og evner til.

Hvordan går da en dag på skolen?

Den begynder kl. 6 med en dukkert i Østersøens bølger. Kl. 7,10 spises der morgenmad, derefter er der stueorden, og så er det bare med at have sagerne i orden, hvis man ikke vil knaldes; når det er overstået, har vi skoletimer til kl. 12, så har vi middagsspisning og ½ times tvungen hvil, hvor vi skal ligge på vore senge; derefter er der igen stueorden, appel og timer til kl. 17. Kl. 17,30 spises der aftensmad, og så har vi fri og kan gå i biografen, eller hvad vi nu har lyst til.

Om onsdagen har vi tvungen hjemmeaften, hvor vi hygger os om pejsten, synger og spiller sketch.

Hvert hold har vagt en lørdag-søndag om måneden, ellers kan man søge orlov og tage hjem. Nattegn kan søges to gange om ugen til kl. 00,30, ellers skal man være på værelserne kl. 22.

Når mine kammerater og jeg om små to måneder tager hjem her fra skolen og skal begynde på det civile liv igen, er det med en taknemmelig tanke for, hvad vi fik lært på

skolen, som vi kan få gavn og glæde af resten af vort liv, på vor arbejdsplads og i vort hjem.

Jeg vil ønske, at mange unge piger vil prøve at tage et halvt år på en C. F.-skole, jeg tror ikke, at de vil fortryde det med det raske og frie liv, vi fører, og ikke mindst det gode kammeratskab, der må blive hvor så mange piger er samlet. Jeg skal tage meget fejl, om der ikke bliver en hulken og snoften uden lige den dag, vi for sidste gang stiller til parade i gården for et øjeblik efter at spredes for alle vinde — et dejligt minde rigere.

C. F.-elev 345/50.

Indenlandsk spejdernyt

Fru Sarah Egmosen-Hansen, måske bedre kendt under navnet „Moster fra Fåborg“, er blevet leder af kløverarbejdet.

Vibs Birch Andersen fra Folehaven er ansat som hjælpeinstruktør fra 1. februar.

Et nyt oplag af det fælles blågrønne sangbogs-tillæg er gået i trykken.

Københavns distrikt har i januar holdt instruktionsmøder for seniorspejdere og seniorførere. Seniorstævner afholdes i Ålborg i februar og i Kolding i marts. Seniorsekretæren, Grethe Nicolaysen, leder samtlige møder.

På Ålborg politigård kan afhentes en pigespejderhat, der er glemt ved Rebildfesterne i juli 1950.

Til patruljeførerne

Fra det skotske pigespejderkorps er der kommet indbydelse til to danske patruljeførere til at deltage i en patruljeførerlejr, som afholdes ved det skotske træningscenter „Netherurd“ den 7.—14. august 1951.

Desuden til en uges ophold før eller efter ferien i et privat hjem. Deltagerne skal selv betale deres rejse fra Danmark til Edinburgh og retur, mens de i Skotland er de skotske pigespejders gæster.

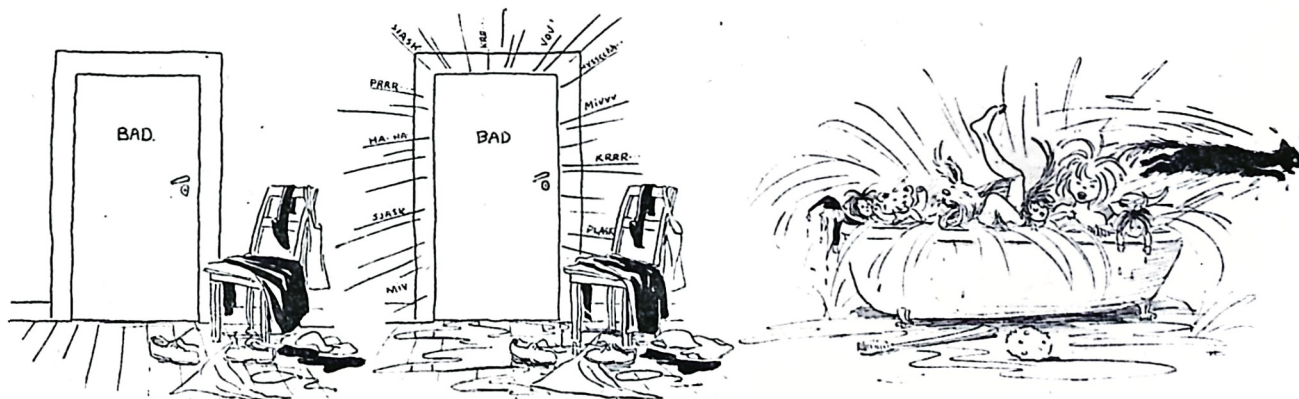
Betingelse for deltagelse: ikke under 15 år, være dygtig til engelsk.

Ansøgning om deltagelse sendes med tropsførens anbefaling til korpskontoret i Odense inden 1. april.

Undskyld

at indholdsfortegnelse både for Førerbladet og Pigespejderne 1950 først følger med martsbladene. Det skyldes en forglemmelse fra den rodmende redaktørs side!

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

At bade er en selvfølgelig sag, og Tinka gør det da næsten hver dag. Af Tinka du her kan lære metoden; at træne grundigt til badet på Rohden!

Marts måned 1951

Sportsstrømper i pæne og gode kvaliteter

Vi kan særligt anbefale en stærk sportsstrømpe i uld og tråd med nylon:

Størrelse 6	4,25	Størrelse 9	5,10
— 7	4,65	— 9½	5,25
— 8	4,95	— 10	5,45

og en meget billig hel-ulden sportsstrømpe i størrelse 7—8—8½—9—9½—10—10½

Også i *ankelsokker* har vi et stort udvalg:

Svær ulden kvalitet, størrelse 9½	4,55
Bomuld, størrelse 8—9—9½—10	4,10
Et restparti pæne uldne ankelsokker i størrelse 8—9—9½ sælges meget billigt for	2,00

Uniformer

Endnu har vi ordre liggende på uniformer, men vi kan glæde jer med, at disse snart vil blive afsendt, og så vil det i fremtiden være muligt at ekspedere uniformer og stof i metermål på få dage. Stoffet er nu kommet i en meget fin svær kvalitet — det er sanfonbehandlet — det vil sige, at stoffet er behandlet på en sådan måde, at det hverken kryber i vask eller taber farven.

Tørklæder

har vi igen på lager — det har været meget vanskeligt at skaffe dette stof, og kvaliteten er desværre ikke så god, som den plejer at være, men vi håber, det bliver bedre næste gang.

Hvide handsker

Uldne børnehandsker, størrelse 2—3	5,95
Uldne damehandsker, størrelse 8	6,75
Uldne håndstrikkede, størrelse 1—2	9,00
Bomuldsstofhandsker, størrelse 6—7½	6,30
Silke gallasøjler	0,50

En glædelig nyhed

Duelighedstegnsbogen, som vi længe har savnet, er nu kommet i nyt oplag

Alle duelighedstegn er på lager!

En lille nyhed

Postkort med verdensflaget og forklarende tekst på engelsk

Gummistempel

til sparesystemet til korpsejeren kan rekvireres af tropsførerne

Sidste nyt

I april måned kan vi begynde at levere *dunsoveposer*

Vi får

½-dun sovepose i 170 og 185 cm længde, baade med og uden hovedpude. Pris ca. 75,00—85,00

1½-dun sovepose i 170 og 185 cm længde. Pris ca. 115,00—125,00

Telegrammer og gaver til konfirmationen fås også på

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpsskontoret, Læsoegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“ OG „FØRERBLADET“
Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbudrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN
Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpsskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpsskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Aflleveret til postvæsenet den 10. marts

44021